

Sygn. akt III CSK 201/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa M. W.

przeciwko S. W. i A. W.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 29 listopada 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powód złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 listopada 2013 r., którym Sąd Okręgowy - po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji powoda i pozwanego A. W. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 5 lutego 2013 r. - zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym, oddalił apelację powoda i orzekł o kosztach procesu. Powołując się na obie podstawy kasacyjne określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 5 lutego 2013 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdził, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, sprowadzające się do udzielenia odpowiedzi na pytania:

- „Czy dopuszczalne jest w ramach sprawy cywilnej prowadzenie postępowania wobec osoby nieżyjącej, celem wykazania iż popełniła ona za życia czyn niedozwolony na szkodę osoby trzeciej (oskarżającej), aby w ten sposób wykazać istnienie podstawy zawarcia (causae) umowy nieodpłatnego przeniesienia własności nieruchomości na rzecz tej osoby (oskarżającej), podczas gdy tej causae nie podano ani w preambule ani w treści zawartej umowy?”
- „Czy w postępowaniu w sprawie cywilnej dopuszczalne jest prowadzenie postępowania wzorowanego na nadzwyczajnym postępowaniu administracyjnym opartym na art. 145 § 1 lub 2 k.p.a., jednak bez wglądu do akt sprawy zakończonej wydaniem AWZ i bez udziału zmarłej jedynej strony tego postępowania oraz ponad osnowę prawomocnej decyzji administracyjnej, wyłącznie na podstawie zeznań świadków, i na tej podstawie podważanie faktu spełnienia przez zmarłego właściciela przesłanek do wydania na jego rzecz AWZ oraz prawidłowości wydania prawomocnej decyzji administracyjnej?”

Skarżący twierdził też, że wniesiona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W przepisie tym chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

W niniejszej sprawie skarżący nie sprostął tym wymaganiom, przedstawione zagadnienia prawne zostały bowiem sformułowane w powiązaniu z poczynionymi w ich treści założeniami, nieadekwatnymi do ustaleń stanowiących podstawę

zaskarżonego wyroku oraz ich oceny jurydycznej. W tej sytuacji odpowiedź na postawione pytania nie jest potrzebna do rozstrzygnięcia wniesionej skargi kasacyjnej. Skarżącemu nie chodzi więc o rozstrzygnięcie zagadnień prawnych o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy oraz dla praktyki sądowej, a jedynie o poddanie zaskarżonego wyroku kontroli kasacyjnej.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Tak rozumianej oczywistości skarżący nie wykazał, nie jest bowiem wystarczające powołanie się na argumenty przytoczone w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych. Z wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej wynika, że skarżący zmierza w istocie do zakwestionowania dokonanej oceny dowodów, a w ślad za tym ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, co w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. jest niedopuszczalne.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]